

EEN GEWICHTIGE DAG: 3 DECEMBER 1919.

Den 3den December 1919 zal in werking treden art. 31 der Invaliditeitswet. Dit artikel luidt:

1. Ieder arbeider — voor zoover hij niet in deze wet is uitgezonderd of krachtens haar van den verzekeringsplicht is vrijgesteld — is verplicht om zich te verzekeren overeenkomstig het in deze wet bepaalde.

2. In de gevallen bij deze wet bepaald, heeft de verplicht-verzekerde recht op een rente (verplichte rente) ingeval van invaliditeit en na het bereiken van den 70-jarigen leeftijd.

3. In de gevallen, bij deze wet bepaald, hebben bovendien zijn kinderen beneden 13 jaar recht op een rente (weezenrente).

De beteekenis is deze, dat van dien dag af wellicht iets minder dan *twee millioen arbeiders* verzekerd worden tegen invaliditeit.

Van uitermate groot belang voor hen, die in loondienst zijn, van even groot belang voor de toekomst van den geneeskundigen stand in Nederland. Een uiterst gewichtig punt voor de verdere ontwikkeling van de Staatsverzekering in ons land en van onze geneeskundig-maatschappelijke opvattingen is dit: zal de *behandelend geneeskundige* zijn hulp verleenen bij *het vaststellen van al of geen invaliditeit*. De oplossing van dit punt zal beslissen, welke plaats in de toekomst de arts zal innemen in de samenleving. Dit is geen overdrijving; men bedenke, dat de invaliditeitswet de voorloopster is der ziekwet. Zij, die zich in de zaak in willen denken, zullen beseffen, wat hier op het spel staat voor den Staat, den patiënt en den arts.

Ware het niet gewenscht, dat de a.s. algemeene vergadering der Maatschappij haar aandacht hieraan wijdde, alvorens de zaak vertroebeld wordt? Dit laatste zal zeker gebeuren, indien men er eerst dan op let, wanneer de wet in werking is. Voorkomen is beter dan genezen.

Huizen (N.-H.), 19 Mei 1919

H. H. VAN EYK.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Instructies van gemeente-geneesheeren.

Verschenen is als bijlage van de *Handelingen der Staten-Generaal* het *Verslag over de verrichtingen aangaande het armbestuur over 1916*. Een afzonderlijke afdeeling (artt. 33—38) der Armenwet van 1912 handelt om de geneeskundige armenverzorging, waarbij de gemeentebesturen verplicht worden een verordening te maken tot regeling der geneeskundige armenzorg, en een instructie voor den geneeskundige of de vroedvrouw moet worden opgesteld, regelend de bezoldiging, de schorsing en het ontslag; afschrift daarvan moet aan den inspecteur van het staatstoezicht op de volksgezondheid worden gezonden, die daartegen bezwaren kan inbrengen bij Gedeputeerde Staten. Ontslag van een gemeente-geneeskundige of vroedvrouw, anders dan op eigen verzoek, moet met redenen omkleed worden en is onderworpen aan de goedkeuring van Gedeputeerde Staten. Sedert de invoering dezer wet bevatten die jaarlijksche verslagen mededeelingen omtrent gevallen, die zich met betrekking tot deze artikelen hebben voorgedaan en zoo moge hier uit het bovenbedoelde verslag over 1916 een en ander op dit gebied worden vermeld.

De inspecteur der volksgezondheid in Gelderland, de heer R. N. M. EIJKEL, bracht bij Gedeputeerde Staten in 1916 bezwaren in tegen de instructie voor den gemeente-geneesheer te Ammerzoden, hoofdzakelijk gericht tegen de geldelijke regeling. G. S. verklaarden die bezwaren echter ongegrond, omdat het een overeenkomst betrof tusschen het gemeentebestuur en den geneesheer, waarmede deze laatste heeft genoegen genomen; zolang de belangen der geneeskundige armenzorg niet worden geschaad, bestaat er voor den inspecteur geen reden zich met deze overeenkomst in te laten.